

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] opbygges uden speciel hensyntagen til nogen enkelt tjenestemandsgruppe.

Den øgede differentiering har fundet sted på grundlag af et opsplittingsarbejde, som jeg forstår at det sine steder har været noget vanskeligt at vinde tilslutning til. Tankegangen afveg ikke så helt lidt fra den traditionelle tankegang på tjenstemandsområdet, og her tænker jeg ikke mindst på de synspunkter, der lå til grund for reformen i 1958.

Jeg vil gerne i dag benytte lejligheden til at fremhæve, at det arbejde, som her blev sat i gang under min forgænger, allerede i den forløbne tid har vundet større anerkendelse. Det er nu en almindelig opfattelse, at en velbegrunderet differentiering vil gøre tjenestemandssystemet mere virkelighedsnært.

Forslaget indeholder som nævnt en række opsplittingsarbejder af stillingsgrupper. En sådan opsplitting har været mulig med den traditionelt anvendte teknik med hensyn til stillingsvurdering. Det er så overladt til den nuværende regering at tilvejebringe grundlaget for en fortsat smidiggørelse af klassificeringen på grundlag af et ændret syn på arbejdet med stillingsvurderinger. Jeg skal om lidt knytte nogle bemærkninger til denne problemkreds.

Den tekniske opbygning af lønssystemet er den, at der i forslaget § 2 er fastsat grundlønninger for hvert af løntrinene i de 40 lønrammer. Disse grundlønninger dyrtidsreguleres med 3 pct. for hver 3 points' udsving i reguleringspristallet. Endelig ydes der som hidtil en særlig feriegodtgørelse på 1½ pct. til lønningerne.

I de seks højeste lønrammer suppleres den pensionsgivende løn for samtlige stillinger med ikke-pensionsgivende, såkaldte generelle løntillæg. Denne form for lønfastsættelse er især valgt for at nå frem til pensionsniveauer, som forekommer passende.

Derudover er der til en række stillinger, og det gælder især — men langt fra udelukkende — stillinger i de højeste lønrammer, knyttet ikke-pensionsgivende, såkaldte særlige tillæg. Sådanne tillæg giver en smidig differentieringsmulighed, når der til de enkelte stillinger eller stillingsgrupper henlægges opgaver af principielt samme art, men af f. eks. noget varierende omfang.

Der er herigennem opnået en differentiering, som vistnok af de fleste erkendes som rimelig. Dette er sket uden i for høj grad at øge de pensionsgivende forskelle, hvilket mange tjenestemænd synes at tillægge stor vægt. Indtil der er tilvejebragt et væsentlig bedre grundlag for vurdering af disse, gennemgående ret små stillingsgrupper, vil det nok være det rimeligste ikke at gå videre med en differentiering af den pensionsgivende løn.

Det er karakteristisk for klassificeringerne, at de på alle områder, hvor der findes sammenlignelige stillinger uden for tjenestemandsområdet, tilstræber en balance med disse andre stillingers ansættelsesvilkår. Hvor der kan herske nogen usikkerhed, er klassificeringerne lagt i underkanten. Denne ledetråd vil gøre det muligt på et senere tidspunkt at foretage ændringer i klassificeringerne, uden at dette behøver at indebære lønnedgange for nogen.

Ved vurderingen af rimeligheden af lønfremgangen for en del af statens højere stillinger må man være opmærksom på to forhold: for det første må det utvivlsomt erkendes, at en række af statens højere lønninger gennem adskillige år har været for små i forhold til lønnen for stillinger med tilsvarende ansvar og arbejde uden for det tjenestemandsansattes område. Det har givet sig helt groteske udslag, som f. eks. at det ved avancement til en række stillinger i de nuværende 25. og 26. lønningsklasser har været nødvendigt at yde de pågældende tjenestemænd et særligt tillæg til udligning af den lønnedgang, som de ellers ville blive udsat for ved forfremmelsen. Det må være klart, at en sådan lønpolitik ikke er holdbar.

For det andet er der til et stort antal stillinger i de højeste lønningsklasser knyttet tillæg og honorarer. Jeg kan blot nævne, at der til de syv tjenestemandstillinger, der er henført til 30. lønningsklasse, der er den højeste i dag, er knyttet de såkaldte bestillingstillæg. (Jeg ser her bort fra, at der til denne lønningsklasse også er henført syv ambassadører, for hvem der gælder særlige regler under tjeneste i udlandet).

Regeringen kan ganske tilslutte sig, at kommissionen i sin betænkning så kraftigt er gået ind for den tanke, at den aftalte tjenestemandsløn skal udgøre det samlede